

[Tholstrup.]

er derfor en skuffelse for mig i dag at læse i „Berlingske Tidende“, at handelsministeren ikke regner med, at tørveproduktionen helt kan ophøre. Tørvene er jo med deres ringe varmemængde altfor urimelig dyre at anvende. Varmehederne her koster 2½ til 3 gange mere end i de udenlandske brændselsmidler, og når vi ved, hvilket kolossalt tab det er for landet netop at anvende arbejdskraft på den årstid, hvori tørveproduktionen foregår, må befolkningen forlange, at denne produktion praktisk talt hører op.

Efter artiklens fremkomst i „Auto“ har der været et par andre artikler i „Berlingske Tidende“, som fortæller, at brændselolie-lagrene er fyldt, således at flere skibslaster, som kunne have været betalt i sterling, er blevet afvist, hvilket jeg finder højst urimeligt.

Vi må i det mindste forlange, at der købes al den olie, der kan fås hjem i blød valuta, men det er afgjort også en fordel at anvende dollars hertil, hvis den kostbare tørveproduktion til gengæld kan ophøre, således at den frigjorte arbejdskraft kan indsættes i produktionen, navnlig den eksportproduktion, som hjembringer dollars. Der vil afgjort her fremkomme et overskud, som kan anvendes på andre områder.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Spørgsmålet om tørveproduktionsens ophør til sommer er ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi er i stand til at frigive olieforbruget, de to ting har ikke så meget med hinanden at gøre; det bliver et spørgsmål om, hvilke tilførsler af udenlandsk brændsel vi har udsigt til, og hvilke lagre vi har til den tid. Det kan vi naturligvis ikke have noget overblik over endnu, især ikke så længe en af vore vigtigste brændselsaftaler, nemlig den polske handelsaftale, endnu ikke er kommet i orden. Men at man fra alle sider, også i regeringen, deler de synspunkter, som det ærede medlem gav udtryk for med hensyn til ønskeligheden af, at tørveproduktionen kan ophøre, kan der næppe være nogen tvivl om.

Det ærede medlem kom med nogle tal, som det kunne være lidt vanskeligt at få fat på i farten; det eneste, jeg mente at kunne konstatere, var, at de var gale. Vi har herhjemme haft en ganske betydelig stigning i forbruget af brændselolier. I 1938 var forbruget af gas- og dieselolie her i landet godt 320 000 t, medens forbruget af fuelolie var godt 30 000 t, tilsammen 350 000 t. I dag bruges der af gas- og dieselolie 360 000 t og af fuelolie 300 000 t, altså

ialt 660 000 t olie, hvilket er dobbelt så meget som før krigen, og hvis vi hæfter os ved fuelolieforbruget, som jo især er det, det ærede medlem har haft i tankerne, er det tidoblet i forhold til før krigen.

Man kan spørge, hvorfor det er nødvendigt stadig at opretholde rationeringen, når en så voldsom forbrugsforøgelse har kunnet finde sted. Årsagen er den, at den store knaphed på kul har bevirket en ekstraordinær kraftig, næsten rapid stigning i efterspørgslen efter olie, samt at der, hvad det ærede medlem ikke synes at være klar over, er vanskeligheder ved at få tilstrækkelige mængder olie. Disse vanskeligheder gør sig gældende på to fronter, for det første vore egne valutavanskeligheder og for det andet udlandets leveringsvanskeligheder.

Nu siger det ærede medlem, at han ikke forstår, at vi ikke køber mest mulig olie i blød valuta, specielt i sterling. Det må bero på, at det ærede medlem ikke kender Englandsaftalen. Hvis det ærede medlem kendte Englandsaftalen, ville han vide, at i denne aftale er der afsat et beløb på 4,7 mill. pund sterling, som vi må bruge til olie, til benzin, til mineralske olieprodukter overhovedet. Af disse 4,7 mill. pund sterling går de 0,7 millioner til skibsforsyninger, forsyning af danske skibe i fremmede havne. Vi har altså 4 mill. pund at købe hjem for. Dem kan vi naturligvis bruge allesammen til fuelolie, og jeg tror, at England vil være i Stand til at levere det hele i fuelolie, men hvorledes skulle vi så få de andre mineralske olieprodukter? Når denne lille kendsgerning ligger klar, tror jeg, at det ærede medlem forstår, hvorfor vi ikke kan købe ubegrænset i sterling.

Med hensyn til dollars er vore almindelige dollarbesværligheder jo kendt, og herudover gør sig gældende, at vi heller ikke for Marshalldollars kan købe, hvad der passer os. Vi må for et år ad gangen og senere hen, når Marshallplanen specificeres ned på et kvartal, kvartalsvis aflevere indkøbsprogrammer. Disse indkøbsprogrammer bliver samordnet med andre europæiske Marshalllandes indkøbsprogrammer. Her sker der en sortering og kritik af indkøbene, og jeg kan godt her røbe, at de danske indkøbsprogrammer for mineralske olier i dollars på Marshallplanen har været stærkt kritiseret i Paris og iøvrigt også i Washington, således at man må gå ud fra, at et forsøg fra vor side på at sætte endnu større mængder op simpelthen ville blive afslået.

Det er udfra disse betragtninger, at man bl. a. i brændselolienævnet har tilrådet at udsætte frigivelsen af forbruget på dette område endnu en tid.